

»Ved det yderste Hav«

(Et Billede)

Et Par store Fartøier vare sendte høit op mod Nordpolen for der at finde Landenes Grændser mod Havet og prøve, hvorvidt Menneskene kunde der trænge igjennem. Allerede i Aar og Dag havde de, mellem Taage og Iis, styret heroppe og prøvet stort Besvær. Nu var Vinteren begyndt, Solen nede; mange mange Uger vilde blive her een lang Nat. Alt rundt om var et eneste Stykke Iis, fast til det var hvert Skib fortøiet; Sneen laae høit, og af Sneen selv vare bikubeformede Huse reiste, nogle store som vore Kjæmpehøie, andre ikke større, end at de kunde rumme to eller fire Mand. Mørkt var her ikke, Nordlysene skinnede røde og blaa; det var et evigt storartet Fyrværkeri! og Sneen lyste, Natten var een lang blussende Dæmring. Paa den klareste Tid kom Skarer af de Indfødte, underlige at see i deres haarede Skindklæder og paa deres Slæder, der vare tømrede af Iisstykker. De bragte Skind i store Bunker og Sneehusene fik derfra varme Gulvtæpper; Skind blev Tæppe og Dyne, som Matrosen redte sig til Seng under Sneekuppelen, mens det udenfor gnistrende frøs, som vi ikke kjende det i vor strængeste Vintertid. Hos os hernede var det endnu Efteraarets Dage, det tænkte de paa deroppe, de huskede paa Solstraalerne i Hjemmet og paa det rødgule Løv, som hang paa Træerne. Uhret viiste, at det var Aften og Sovetid, og i et af Sneehusene strakte sig allerede to Mænd for at hvile; den yngste havde med sin bedste og rigeste Skat hjemme fra, den Bedstemo'er før Afreisen gav ham, det var Bibelen; hver Nat laae den her under hans Hovedgjerde; han vidste fra Barndomsaarene af, hvad der stod i den, hver Dag læste han et Stykke, og paa sit Leie kom ham tidt trøstende i Tanken de hellige Ord: *»vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, vilde jeg boe ved det yderste Hav: saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din høire Haand holde mig fast!«*

Og under Sandhedens Ord og Tro lukkede han Øinene, Søvnens kom og Drømmen kom, Aandens Aabenbarelse i Gud; Sjælen var den levende under Legemets Hvile; han fornam det, det var som Melodier af gamle, kjære, kjendte Sange. Det aandede saa mildt, saa sommervarmt, – og fra sit Leie saae han det skinne over sig, som om Sneekuppelen blev gjennemstraalet udefra; han løftede sit Hoved, det straalende Hvide var ikke Vægge og Loft, det var de store Vinger fra en Engels Skuldre, og han saae op i dennes milde, lysende Ansigt. Ud fra Bibelens Blade, som fra en Lilies Bæger, løftede Engelen sig, bredte sine Arme vidt ud og Sneehyttens Vægge sank rundt om, som et luftigt let Taagesløv: – Hjemmets grønne Marker og Høie med rødbrune Skove laae rundt om i stille Solskin, en deilig Efteraarsdag; Storkens Rede stod tom, men endnu hang Æblerne paa det vilde Æbletræ, skjøndt Bladene vare faldne; de røde Hyben skinnede og Stæren fløitede i det lille grønne Buur over Bondehusets Vindue, hvor Hjemmets Hjem var; Stæren fløitede, som det var lært den og Bedstemo'er hang Fuglegræs om Buret, som Sønnesønnen altid havde gjort; – og Smedens Datter, saa ung og saa smuk, stod ved Brønden og drog Vand op og nikkede til Bedstemo'er, og Bedstemo'er vinkede, viiste et Brev, langveis fra, denne Morgen

var det kommet fra de kolde Lande, høit oppe fra Nordpolen selv, hvor Sønnen var – »i Guds Haand«. – Og de loe og de græd; og han, under Iis og Sne, der i Aandens Verden, under Engelens Vinger, saae og hørte det Hele, loe med dem og græd med dem, og der blev læst høit af Brevet selv de Bibelens Ord: – »*ved det yderste Hav, saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din høire Haand holde mig fast!*«

Som deilig Psalmesang klang det rundt om, og Engelen lod sine Vinger som et Slør lægge sig om den Sovende, – – Drømmen var endt; det var mørkt i Sneehuset, men Bibelen laae under hans Hoved, Troen og Haabet laae i hans Hjerter, Gud var med, og Hjemmet var med – »*ved det yderste Hav.*«